

פותרים חלום: יובל, 4 באוקטובר 2024

חלמתי שאני בטיול עם המשפחה, באיזור הררי עם שביל עפר צר אדמה ועצים. אנחנו יושבים במקום גבוהה והאוטו שלי במקום נמוך. אני צריכה ללכת להביא את האוטו כדי לחזור הביתה.

בהתחלה ארי איתי יושב מאחורה. אני מתיישבת בצד לא של הנהג, קשה להיכנס לאוטו. (מזכיר חוויה שהייתה בבוקר שחניתי במקום שקשה להיכנס ולצאת מהאוטו). אני יודעת שאני אמורה לנהוג והתיישבתי בצד של הנוסע ולא של הנהג בכוונה ואני נוהגת ומרגישה שאני צריכה להתאמץ כדי לכוון את האוטו ולהגיע לדוושות ואז אני משחררת את הנסיון להגיע ומחליטה לנהוג מהצד שלי (בלי המכניקה של האוטו כמו בכוח המחשבה) אז כמו פיצלתי את עצמי בשביל לאחד את עצמי לנהוג.

אני בקושי מצליחה לראות את הדרך השביל צר וכולם יושבים על הדשא אני מנסה לא לדרוס אף אחד וגם לא לכעוס על הסיטואציה יש ערבים שנמצאים במקום ואני מתחילה להרגיש דריכות מסויימת לצאת משם. הם נועצים עיניים ועושים דווקא ואני יוצאת מהשביל הצר לשטח שמתאים לג'יפ שלי. בהתחלה אני בג'יפ ואז בעליה הוא נעלם ואנחנו הולכים ברגל. מאחורי הולכים אבא ובן שאני לא רואה ולא מכירה.

ארי מראה לי (אני לא רואה אותו אבל יודעת שהוא מראה לי) את הקשת בשמים וגם הבן והאבא מדברים על הקשת אבל הם לא רואים אותה. אני שואלת אותם אם הם רואים שהיא שלמה האבא מחייך אלי וממשיך הלאה והוא יודע שהוא לא יכול לראות בכלל את הקשת.

אני מסתכלת ומסבירה לארי איך רואים קשת שלמה ואז אני רואה מתוך הקשת ציור של שמש על חול עם קרניים במורת גלים ואת זה אני לא מראה לארי כי אני יודעת שהראש שלי משלים את התמונה הזו וזה מוקדם מידי בשבילו.

פותרים חלום: יובל, 4 באוקטובר 2024

המשך <

רקע לחלום:

היינו בבוקר בעגלת קפה עמוסה בילדים ואנשים שאני אל מכירה, ארי ניסע לטפס על מתקן חבלים, לא הצליח ולא התייאש אבל היה מאוד מתוסכל עד שניסה דרך חדשה מהתבוננות על ילדה גדולה ממנו, ואז וזה הצליח לו בקלות.

ארי ממש אוהב קשת בענן וצבעוני.

בזכותו התחלתי להתבונן עליה ואז נפל לי האסימון שהצ'אקרות הן בול בסדר ובצבעים של הקשת.

פותרים חלום: שני בקר, 2 באוקטובר, לאחר ההתקפה מאיראן

חלמתי שנסעתי במעין רכבת תחתית אבל שנראית כמו רכבת הרים של לונה פארק, כל קרון 2 אנשים, רכבת פתוחה בלי גג. הגענו לרציף מסויים וכולם ירדו יחד בבת אחת ובעצם כל נוסעי הרכבת הלכו לראות הופעה של להקה מפורסמת מאוד (בחלום ידעתי מי הלהקה-שאני מאוד אוהבת אבל לא מצליחה לזכור). כולם בעצם ירדו בבית אחת והתחילו ללכת בטור לכיוון ההופעה. אני הייתי לבד. ניסיתי להתחבר עם שתי נשים שישבו בקרון לפני, שאלתי אותן "גם אתן להופעה?" הן ענו שכן אבל שהתחלנו ללכת ראיתי שהן מתקדמות ולא מעוניינות להתחבר. בדרך אני זוכרת שרציתי להחליף בגדים, רציתי ללבוש משהו מיוחד שמלה מסויימת עם חזיה הם היו בתוך תיק כסוף שלי (באמת התיק שלי כסוף) שהיה פתוח. לא מצאתי את הבגדים בתיק ונפלו לי לרצפה כל מיני פריטים, מה שגרם לי להתעכב.

הטור של האנשים נכנס לתוך מבנה (כמו כניסה לבניין מתוך חניה) והתחילו לעלות במדרגות לולייניות בצבע לבן. היינו בקומה מינוס 2 והיינו צריכים לעלות 2 קומות שהובילו ישר לפתח האולם. כל הדרך שמעתי אנשים אומרים "יש תור ארוך" "יש המון אנשים" ו"ההופעה עוד מעט מתחילה". ידעתי שאני צריכה לשירותים ולכן לא התחלתי לעלות במדרגות ורק חיפשתי שלט של שירותים. בזמן שחיפשתי הלכתי בתוך אולם גדול כמו מוזיאון או גלריה, זוכרת שהקירות היו לבנים והיה שם מעין יריד או שוק של אומנים עם הרבה דוכנים, זוכרת שראיתי מרחוק סימן של שירותים (כמו בקניון) אבל לא זוכרת שנכנסתי. בכל פעם שהיו לידי אנשים הם אמרו "התור ארוך צריכים לעלות..."

אני נמשכתי לשוק רציתי להסתובב, ובאמת ניגשתי לראות כמה דוכנים זוכרת דוכן אחד של חברת נוטלה(של השוקולד) שהיה בו מפל שוקולד ומסביב המון המון ממתקים צבעוניים, זוכרת שראיתי שוקולד בצבע כתום לבן(כמו אצבעות קינדר) היו עוד דוכנים שמאוד נמשכתי אליהם אבל החלטתי בסוף לוותר ולעלות במדרגות. עליתי לקומה 1- ואז ראיתי שיש עוד יריד ענק וגם אפשר לצאת החוצה לרחוב וממש ליד היה אוהל בד גדול גם בצבע לבן שגם בו היה שוק של אומנות.

פותרים חלום: שני בקר, 2 באוקטובר, לאחר ההתקפה מאיראן

החלטתי לנטוש את התור וללכת להסתובב, ראיתי דוכן של דברי אומנות תמונות ופסלים מאוד צבעוניים ויפים, עברתי דרך מספר דוכנים אבל לא זוכרת מה היה בהם, היה דוכן קטן שמכר נרות קפואים, שהיו ארוזים בקרטון, זוכרת שהתענייתי בזה ורציתי לקנות לאיתמר הבן שלי ליומולדת (אין לו יומולדת, חוגג באוגוסט) מאוד רציתי לצאת החוצה לרחוב והתלבטתי אם לנטוש את התור ולוותר על ההופעה. לא זוכרת איך נגמר החלום. לא הגעתי להופעה. כנראה שכאן נגמר החלום.

רקע מקדים:

באותו יום החלטתי לקחת הפסקה אחרי פגישה עם לקוח בירושלים ולטייל קצת בשוק מחנה יהודה, לא הייתי שם שנים. מכאן הגיע רעיון הטיול בשוק. וכמובן ערב הטיולים הגדול מאיראן

פותרים חלום: עדי, ה 1 באוקטובר 2024

היה לנו נזילה בכיור אמבטיה של השירותים פה. אני סידרתי אך זה לא סייע, קפצתי לדניאל אחי לדבר איתו על זה אך הוא ישן עם התינוקת ורק דיברתי עם ליגל, אמרה שהוא גמור וחזר מאוחר.

השעה בחלום הייתה סביב 2-3 בלילה. הזמנתי 2 בחורים נחמדים לסדר את התקלה. ישבתי בחוץ וחיכיתי להם, את הצטרפת אליי והם באו, עלו על התקלה מהר וביקש אחד מהם בורג וקדח אותו בצינור המחבר והתקלה נפתרה. מה שקרה שהצינור לא החזיק כשהמים נפתחים והיה מחליק החוצה.

אחד מהם היה מאוד נחמד, מדבר, צוחק... השני קצת יותר מופנם ומנסה להגיד יאללה, כלומר לא לבזבז זמן יותר מדי.

הרגיש כאילו אבא שלי שם מתבונן ואומר, זה רק התקלה הזאת.

פותרים חלום: יובל, 6 בספטמבר 2024

בלילה היו מספר חלומות כולם באותה סביבה המקום היה כמו הבית שלי אבל הכיוונים הפוכים, הסלון עם טלויזיה בכיוון מערב (איפה שהיום נמצא חלון יציאה למרפסת בבית האמיתי שלי) (בשיטת סילבה המסך המנטלי נמצא שם אז כנראה זה קשור). אני מדברת עם האנשים שנמצאים בבית הזה, גם הילדים שלי נמצאים שם ואנחנו כמו קהילה של אנשים שאני מכירה אבל אין להם פנים אבל אני יודעת שאני מכירה אותם. אנחנו דנים על כל מיני נושאים מכל מיני זוויות מחשבה.

ואז אני שולפת מידע על משהו שקשור לטארוט, נדלקת הטלויזיה שרק אני רואה ורק אני שומעת (גם ארי, הבכור שלי, שם לפעמים מקשיב לזה) ואני שומעת את מה שאמרתי עכשיו מארז בטאט - לא רואים אותו רק שומעים אותו מדבר (כמו שאני שומעת בספוטיפיי כשמקפלת כביסה).

אני עוצרת את ההרצאה על דימוי של סירה בסערה, בטלויזיה לא מוצגת תמונה של זה רק של ספירלה סגולה שאני מפרשת כאיש מדבר (אולי זה ארז אבל שמחובר לכל הארזים שיש) אני יודעת שזה הקלף של הנאהבים, וארז מסביר שכולם עולים עליה ערומים והסערה בחוץ אבל בפנים בסירה כולם יחד ובגלל זה הם מוגנים או בטוחים.

אני מיד צוחקת. חושבת לעצמי בחלום שזה בדיוק הדימוי ששגיא מנדלבוים (מי שלמדתי אצלו טארוט) הביא (הוא לא הביא דימוי כזה במציאות) ושכולם לומדים מאותו המקור ואז מעבירים את הידע הזה בדרכים שונות. אני צוחקת וארי בחלום שואל אותי אמא מה מצחיק? ואז אני עוצרת את הטלויזיה וקמה.

פותרים חלום: יובל, 6 בספטמבר 2024

רקע:

אתמול לקחתי את הקטן לנדנדה בגינה ציבורית, ראיתי אמא מהגן של הגדול ודיברנו על הבן שלה שהוא אמן והיא עו"ד ושהשפות שלהם שונות, נשאבתי לשיחה לא שמתי לב לזמן ושכחתי שיש לי אימון פילאטיס. בדרך הביתה "חזרתי לעצמי" וקלטתי שאני פספסתי את זה ובמקום להתבאס שמחתי כי הבנתי שאחד הדברים שאני הכי אוהבת לעשות זה לדבר עם הורים על הילדים שלהם.

אתמול שמעתי את ההרצאה שלך בחוק האחד על כוח המשיכה לפני השינה, נתת דוגמא שהיית אלרגי למחטיים ולא אהבת את הגוף שלך. יש זה הצחיק אותי ואמרתי לעצמי שהוא אלרגי לעצמו איזה קטע.

לפני השינה הלכתי לישון אחרי שכתבתי שב 2025 יש לי קליניקה ואני מרצה בסמינר הקיבוצים על ארכיטיפים בתוך יצירות של מטופלים (משהו שהרגשתי שחסר כשלמדתי טיפול באמנות) התחושה שהחלום העביר בי של מקום בטוח, שהוא שלי ואני יכולה להוביל אותו לאן שאני רוצה, היה שם הומור שמחה סקרנות וציפייה להמשך – התרגשות.

פותרים חלום: יובל, 19 בספטמבר 2024

חלמתי שאני מסתובבת בחנות קריסטלים, הקירות עם מדפים מלאי קריסטלים ואביזרים ובמרכז שולחן אליפסי עם סלסלות קריסטלים מסוגים שונים. אין קונים בחנות מלבדי (אבל אני מרגישה את ארי איתי, למרות שלא ראיתי אותו). אני מסתובבת, נוגעת ובוחרת. כמה מהם, כשנגעתי בהם, הפכו להרכבים של כוכבים ופלנטות. בגלל שזה קורה אני משתדלת לא לגעת בהם, אז אני מסתכלת עליהם מקרוב וממש יש מיקוד (כמו זום אין) לתוך קריסטלים מסויימים. וככה אני מגלה את היכולות שלהם ומידע על איך ומאיפה נלקחו ואיך להשתמש. אני מבינה שבחיים מחוץ לחנות היתה רעידת אדמה, או פיצוץ, אבל זה לא מעניין אותי. אני ממשיכה לחקור. הלכתי לשלם, אבל בדרך נזכרתי במטופלת שלי (שגם בחיים היא מטופלת שלי), אז חזרתי לקריסטל אחד בצבע טורקיז עם שבילים של זהב בתוכו. התמקדתי בו והתלבטתי על סוג החתך המתאים לעבודה איתה. בזמן ההתלבטות היתה ממש שיחה ביני לבין עצמי (כמו שמתלבטים במציאות בראש). חשבתי על המטופלת הזו שצריכה חיתוך מסויים שגם ייכנס לבקבוק מים שלה על מנת שתשתה מים שהיו עם הקריסטל הזה. אני מסובבת את האבן שבחרתי ועולה חזיון (כמו חלום בתוך חלום) שאני צוללת לתוך מים סוערים כדי להביא אותה ואז אני חוזרת לחנות ולעמדת התשלום ובמקביל שומעת את הקטן שלי (במציאות) מתחיל לקום (מסתובב חצי בוכה חצי מתלונן). במקביל יש רעש של חול שכאילו נדבק לעצמו כמו חימום מהחלק האחורי של הראש שלי ואני שומעת קול מדבר (אני כבר לא בחלום אני מודעת לסביבה שלי אבל לא מזיזה את הגוף), והוא אומר משהו כמו "שומעים את מה שאתה אומר" לקח לי רגע כי אני לא זכר, אז עניתי בשאלה "ומה אתה אומר?" ואז הרגשתי שאני צריכה להחליט אם להשאיר פתוח או לסגור והחלטתי לסגור ואז ניסיתי לקום מהמיטה אבל לקח לי זמן להתניע את הגוף בחזרה.

הרקע: באותו היום קניתי קריסטלים בפעם הראשונה לבית שלי שטפתי אותם ושמתי במים עם מלח ורוד בחוץ בירח מלא. כל קריסטל שהכנסתי לכוס זכוכית אמרתי לו תודה על זה שהוא נתן לי כך וכך.

פותרים חלום: יוסף (מהשבוע האחרון)

ההשאלה ששאלתי לפני השינה הייתה - האם אני בכיוון הנכון מבחינת התהליך הרוחני? אני נמצא עם חברים מהתואר וגם עם בת זוגי עמית, ובת הזוג של חבר קרוב, נועה. החלטנו ללכת כולם יחד לאיזשהו סוג של מלון, אני חושב בת"א, ולהתארגן שם, להתקלח, להתלבש, ואז להיפגש למטה במלון או במתחם הזה להמשך הערב יחד. הגענו למעין חדר מאוד גדול של התארגנות, עם המון המון אנשים, חלקם היו מוכרים לי (חברים מדרגה שנייה ושלישית כאלה, מכרים שהקשר שלי איתם יחסית רחוק), וחלקם היו לא מוכרים כלל. התחלנו להתארגן, חלק מהחברים הלכו למקלחות שהיו באותה קומה אך מחוץ לחדר ההתארגנות שאני נכחתי בו, ההתארגנות הייתה מאוד מסורבלת, המקלחות היו מחוץ לחדר, בחלק אחר של הקומה, היה עמוס, *עמוס מאוד*, וקשה היה להתהלך בין האנשים שם כדי לעשות מה שאתה צריך (להוציא בגדים, לקחת איתך למקלחת ועוד דברים בסגנון). כל שאר החברים כבר הצליחו להתארגן וירדו למטה ואני נשארתי אחרון בקומה הזו. לקח לי כל כך, כל כך הרבה זמן, הרגיש שזה פשוט לא נגמר, ולא הצלחתי בכלל להתקדם עם המקלחת והארגונים בגלל עומס האנשים המטורף, זה היה ברמה של 2-3 אנשים על כל מטר, עד כדי כך עמוס. התחלתי להתעצבן שם, וגם לא כל כך הסתרתי את זה מהאנשים שהיו לידי (דבר שבמציאות אני פחות נוטה לעשות, במציאות כנראה הייתי קצת מסתיר את זה ומנסה להיות נחמד למכרים האלו גם כשלא כל כך בא לי, כדי לא לפגוע בהם). הייתי עצבני והראתי את זה בפתיחות, ולא התייחסתי בנחמדות לשאלות ששאלו אותי כשלא הרגשתי שאני רוצה להיות נחמד, בתחושה הייתי פשוט מאוד אותנטי לרגשות שעלו באותו רגע. פתאום ג'ימי הכלבה שלי גם הייתה איתי שם, והיא לא הייתה רגועה בגלל עומס האנשים והגירויים, לא מצאה את עצמה. היא הייתה נורא חסרת שקט וזה עצבן אותי עוד מעבר למה שהייתי עוד לפני כן. כעסתי עליה והתנהגתי בצורה אגרסיבית כלפיה כדי "לאפס" אותה (זה קרה מס' פעמים, בערך 3-4 סיטואציות שהתנהגתי כלפיה באגרסיביות בחלום).

המשך <

פותרים חלום: יוסף (מהשבוע האחרון)

המשך:

חשתי גלגולי עיניים ושיפוט מהצד מאנשים שהיו שם על ההתנהגות שלי, אבל זה לא עניין אותי, המשכתי להתנהג בהתאם לרגשות שלי. סוף סוף סיימתי להתארגן והייתי בדרך למעלית למטה לפגוש את החברים, וג'ימי הייתה איתי בדרך למעלית. ברגע הזה היא עשתה משהו שעצבן אותי אפילו יותר, והייתי עוד יותר אגרסיבי, זכור לי שהרמתי אותה באוויר, מישהו צעק לעברי בתגובה להתנהגות הזו, התחיל להתקדם לעברי, רצה לנזוף בי על ההתנהגות או אפילו יותר מזה, המשכתי ללכת למעלית מבלי להתייחס אליו, חצי ממשיך לכעוס וחצי מפחד ממנו וממה הוא יכול לעשות לי בתגובה להתנהגות הזו. נכנסתי למעלית והצלחתי להימנע מלדבר איתו, תוך כדי הירידה במעלית אני זוכר שחשבתי לעצמי שהמעלית תיפול, כלומר תרד במהירות בלי שליטה ותתנגש ברצפה, והיא אכן נפלה. ברגע שהיא נפלה התחושה המרכזית הייתה פחד מעוצמת המחשבה, ומכך שפשוט חשבתי ומשהו קרה, גם ההתנגשות הייתה די חזקה אבל זה היה פחות מרכזי מעניין עוצמת המחשבה. התכנסו סביב המעלית הרבה אנשים, כמו המולה של אחרי תאונה שכולם באים לראות מה קורה. הגיעה מישהי מהאבטחה או תפקיד אחר כלשהו במלון וביקשה מכל מי שהיה במעלית להישאר באיזור מסוים, כמו מזרנים כאלו מסביב למעלית, ואני לא רציתי ופשוט יצאתי מהאיזור בניגוד להנחיות שלה. היא כעסה עליי, אבל לא התרגשתי מזה יותר מדי, לא נבהלתי ממנה. בסוף החלום התכנסנו כל החבורה, וזה קרה אחרי שפספסתי את כל הערב שהיה להם יחד, הרגשתי תחושת החמצה על הערב אבל לא חזקה מדי כפי שציפיתי שתהיה, פשוט ישבנו כולם יחד בשורה (כמו סצנה כזו של אחרי השיא בסרט אקשן), עם המון חמלה ושקט, הנחתי את הראש על תמר (חברה קרובה מהלימודים), ממש נשענתי והתרפקתי, עייף, מתוסכל, אבל גם מוכל ומנוחם, הנחמה בסיטואציה הזו הייתה מאוד מורגשת, וקצת השכיחה לי את כל הקשיים שהיו לפני.